

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 685/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDACTED], zastúpeného URBÁNI & Partners s. r. o., Skuteckého 17, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23 Tos 34/2016 z 5. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júla 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského

súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 Tos 34/2016 z 5. mája 2016. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 19. júla 2016.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 T 198/2011-457 z 28. mája 2013 bol sťažovateľ uznaný vinným zo zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona, zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona v spojení s § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Bol mu za to uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov. K uvedenému odsúdeniu došlo v konaní proti ušlému, teda voči osobe, ktorá sa mala vyhýbať trestnému konaniu pobytom v cudzine alebo sa mala skrývať. Sťažovateľ sa v čase vedenia súdneho konania zdržiaval v zahraničí, avšak v štáte, ktorého bol štátnym príslušníkom (Veľká Británia). V súdnom konaní mu bol ustanovený obhajca majúci rovnaké postavenie ako samotný sťažovateľ.

Trestné stíhanie proti sťažovateľovi malo podľa opisu v sťažnosti tento priebeh:

Uznesením vyšetrovateľa z 30. júla 2010 bolo proti sťažovateľovi vznesené obvinenie pre už uvedené trestné činy. Počas celého priebehu prípravného konania sa sťažovateľ zdržiaval na Slovensku a riadne sa zúčastňoval všetkých vyšetrovacích úkonov, na ktoré bol predvolaný a na ktorých bola jeho prítomnosť nevyhnutná, poskytoval súčinnosť v rámci náležitého zistenia skutkového stavu a cieleného preukázania svojej nevinu. Riadne preberal všetky písomnosti, ktoré mu boli doručované, pričom nikdy sa nestalo, že by svojim konaním dal najavo čo i len malú pochybnosť o ochote podrobiť sa trestnému konaniu. Sťažovateľ počas svojho pobytu na Slovensku oznámil orgánom činným v trestnom konaní adresu pre doručovanie všetkých písomností z ich strany jeho osobe na Slovensku, pričom tieto si vždy riadne a včas preberal a následne sa zúčastňoval na úkonoch, na ktoré bol predvolávaný. Pre prípad odchodu zo Slovenska poskytol aj adresu pre doručovanie písomností do zahraničia, a to do Veľkej Británie, ktorej bol štátnym príslušníkom, teda adresu, kde sa bude v prípade stále vedeného trestného konania a pobytu v zahraničí zdržiavať. Išlo o adresu, na ktorej v tom čase žila jeho sestra.

V dňoch 18. augusta 2011 a 7. septembra 2011 sa konalo záverečné preštudovanie vyšetrovacieho spisu, pričom sťažovateľ sa na oboch týchto úkonoch osobne zúčastnil, čím dal jasne najavo, že nemá záujem akýmkoľvek spôsobom mariť účel celého trestného konania a vyhýbať sa prípadnému uloženiu trestu, avšak spáchanie trestnej činnosti zásadne popieral.

V čase po ukončení prípravného konania sťažovateľovi skončila platnosť jeho cestovného dokladu, a preto sa nevyhnutne musel vrátiť do krajiny, ktorej bol štátnym príslušníkom. Z toho je zrejmé, že neodišiel zo Slovenska svojvoľne, ale preto, že mu končila platnosť jeho cestovného pasu. Keďže v rámci úkonov v prípravnom konaní uviedol vyšetrovateľovi adresu aj pre doručovanie písomností do zahraničia, nevznikli žiadne pochybnosti o tom, že by týmto vycestovaním mal záujem sa vyhýbať trestnému konaniu. Počas pobytu vo Veľkej Británii mu nebola doručená žiadna písomnosť týkajúca sa vedeného trestného konania a nemal vedomosť o tom, v akom štádiu sa jeho trestná vec nachádza.

Počas uvedeného obdobia, teda približne od augusta 2011 (keď opustil územie Slovenska) až do augusta 2015 vystupoval pod svojou skutočnou identitou a predkladal svoje reálne identifikačné údaje. Po príchode do Veľkej Británie si nevedel dlhšiu dobu nájsť zamestnanie, v dôsledku čoho sa registroval na príslušnom orgáne v rámci evidencie uchádzačov o zamestnanie, a to pod svojím pravým menom. Niekoľkokrát letecky cestoval z Londýna do Dubaja, resp. do Larnaky a späť. Žil riadnym životom, z ktorého nebolo možné vyvodit' snahu vyhnúť sa trestnému konaniu. Bolo to tak až do augusta 2015, kedy bol na cyperskom letisku zadržaný v dôsledku medzinárodného zatýkacieho rozkazu vydaného okresným súdom. Až týmto momentom sa sťažovateľ prvýkrát skutočne dozvedel o priebehu súdneho konania a o jeho výsledku.

Sťažovateľ 8. septembra 2015 podal prostredníctvom zvoleného obhajcu žiadosť o opätovné prerokovanie jeho veci, keďže bol jednoznačne presvedčený, že v jeho prípade neboli splnené podmienky konať proti nemu ako proti ušlému v zmysle § 358 Trestného poriadku. Uznesením okresného súdu č. k. 2 T 198/2011-685 z 21. januára 2016 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 23 Tos 34/2016-737 z 5. mája 2016 (ktoré bolo jeho

obhajcovi doručené 1. júna 2016) bola žiadosť o opätovné prerokovanie veci právoplatne zamietnutá.

Podľa názoru sťažovateľa skutkové zistenia všeobecných súdov, podľa ktorých sa zdržiaval v cudzine a nepreberal písomnosti na adresách uvedených v spisovom materiáli, sú správne. Naproti tomu v žiadnom prípade nemôže súhlasiť s vyvodenými závermi o splnení podmienok na konanie proti ušlému. Je toho názoru, že realizácia tohto typu konania bola účelová, bez riadneho skúmania splnenia zákonných podmienok. Vzhľadom na závažnosť dôsledkov takéhoto konania konajúci súd si musí byť absolútne istý, že sú splnené všetky podmienky. Sťažovateľ je ďalej presvedčený o tom, že všeobecné súdy sa jeho návrhom na opätovné prerokovanie veci zaoberali nedostatočne, a to v súvislosti s otázkou, či boli v pôvodnom konaní splnené podmienky konať proti nemu ako proti ušlému, teda či skutočne mal záujem vyhýbať sa trestnému konaniu pobytom v cudzine, resp. skrývať sa.

Podľa sťažovateľa zásadným a jediným faktorom, pre ktorý nebolo jeho žiadosti vyhovené, bola skutočnosť, že neprebral jedinou písomnosť, a to obžalobu s predvolaním na hlavné pojednávanie na adresách, ktoré uviedol ako adresy pre doručovanie písomností.

Pri prvom výsluchu po vznesení obvinenia sťažovateľ oznámil dve adresy pre doručovanie písomností. Prvá bola „S [REDACTED], [REDACTED]“. Išlo o adresu, kde si preberal všetky písomnosti počas obdobia, kedy sa zdržiaval na Slovensku vo fáze prípravného konania. Nikdy sa v tejto fáze nestalo, že by sa mu nepodarilo nejakú písomnosť doručiť. Druhá udaná adresa bola vo Veľkej Británii, a to „24 [REDACTED], [REDACTED] C [REDACTED]“. Išlo o adresu jeho sestry, na ktorú mu bolo možné doručovať písomnosti pre prípad, že by sa nachádzal vo Veľkej Británii.

Podľa názoru sťažovateľa problém nepreberania písomností vznikol vo svojej podstate práve z takto uvedenej adresy. V dôsledku akéhosi mylného pochybenia, resp. nevedomosti o presnej adrese sestry, uviedol jej adresu nesprávne, pretože správna adresa bola „23 [REDACTED], [REDACTED] C [REDACTED]“. Pritom je dôležité, že hoci uviedol nesprávnu adresu, neuviedol ju v inom štáte, resp. inom meste a mylne uviedol iba súpisné číslo

patriace vedľajšej nehnuteľnosti. Neuviedol teda fiktívnu adresu s cieľom vyhnúť sa trestnému konaniu, ale reálnu adresu, o ktorej predpokladal, že mu na ňu budú prípadné písomnosti doručené.

Na základe skutočnosti, že sťažovateľ písomnosť zasielanú mu okresným súdom neprevzal, dospel tento k presvedčeniu, že sa vyhýba trestnému konaniu pobytom v cudzine a že je na mieste konať proti nemu ako proti ušľému. S týmto názorom sa stotožnil aj krajský súd.

Podľa presvedčenia sťažovateľa to, že písomnosti z okresného súdu mu neboli doručené, spôsobil do značnej miery sám okresný súd, keď na adresu uvedenú na obálke neuviedol „*post code*“, teda smerovacie číslo danej adresy. V prípade doručovania písomností do Veľkej Británie bez toho smerovacieho čísla nemôže dôjsť k doručeniu zásielky adresátovi. Jednoznačne to potvrdzuje vrátenie zásielky okresnému súdu s označením (zo strany poštového prepravcu) adresy adresáta ako „*WRONG*“. Preto zo strany okresného súdu nedošlo k vykonaniu všetkých potrebných úkonov na dostatočné zistenie adresy sťažovateľa a na doručenie obžaloby a predvolania na hlavné pojednávanie.

Obhajkyňa sťažovateľa JUDr. K. [REDAKOVANÉ] 29. septembra 2011 oznámila konajúcemu súdu (zrejme okresnému súdu, pozn.), že sťažovateľ odišiel do Veľkej Británie na vybavenie určitých skutočností, keďže mu v tom čase končila platnosť jeho cestovného dokladu, s tým, že mimo Slovenska sa bude zdržiavať istú dobu. Okresný súd po neúspešnom pokuse doručiť písomnosti na adresu „[REDAKOVANÉ], S [REDAKOVANÉ]“ vydal 30. januára 2012 žiadosť o vypátranie pobytu sťažovateľa, ktorú adresoval Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Považská Bystrica (ďalej len „okresné riaditeľstvo“). Pritom táto zložka vykonáva pátranie po pobyte osôb len v rámci Slovenska, nikdy nie v zahraničí. Zistenie pobytu osoby zdržiavajúcej sa v zahraničí sa vykonáva prostredníctvom špeciálnej žiadosti na Prezídium Policajného zboru Slovenskej republiky (ďalej len „prezídium“). Okresný súd nevykonával dostatočne úkony potrebné na zistenie pobytu sťažovateľa, keď o vypátranie jeho pobytu požiadal len okresné riaditeľstvo, nie teda aj prezídium. Ide o zásadné pochybenie zo strany okresného súdu, pretože jeho povinnosťou bolo vykonať

všetky potrebné úkony v rámci zisťovania pobytu sťažovateľa predtým, ako sa nariadi konať proti nemu ako proti ušlému.

Napokon sťažovateľ poukazuje na smernicu Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/343 z 9. marca 2016 a na základe jej čl. 8 bodu 2 a čl. 9, ako aj bodu 36 preambuly dospieva k záveru, že v uznesení krajského súdu došlo k zásadnému porušeniu jeho práv, keďže nebol včas informovaný o súdnom konaní a o dôsledkoch jeho neúčasti, pretože obžaloba a predvolanie na pojednávanie mu neboli doručené, a nebol ani poučený o dôsledkoch neúčasti na hlavnom pojednávaní.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23Tos/34/2016-737 zo dňa 05.05.2016 boli porušené práva podľa čl. 17 ods. 2, čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd [REDAKOVANÉ], keďže je jasné, že Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozhodnutím de facto potvrdil správnosť predchádzajúceho konania Okresného súdu Považská Bystrica proti osobe môjho klienta ako proti ušlému, napriek tomu že na tento typ konania neboli splnené jeho zákonné podmienky a malo dôjsť k vyhovaniu ním podanej predmetnej žiadosti.

Zároveň žiadam Ústavný súd Slovenskej republiky, aby uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23Tos/34/2016-737 zo dňa 05.05.2016 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Trenčíne, aby vo veci znova konal a rozhodol.

Porušiteľ práva je zároveň povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania vo výške 363,90 €.“

II.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 23 Tos 34/2016-737 z 5. mája 2016 vyplýva, že ním podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku bola ako nedôvodná zamietnutá sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu č. k. 2 T 198/2011-685 z 21. januára 2016.

Podľa konštatovania krajského súdu sťažovateľ v odôvodnení podanej sťažnosti inter alia namieta splnenie podmienky konať proti nemu ako proti ušlému. Hoci je pravdou, že neprebral doručované písomnosti na adrese nachádzajúcej sa v trestnom spise, neznamená to automaticky splnenie podmienok na vedenie konania proti ušlému. Sťažovateľ poukázal na to, že tlmočník [REDAKOVANÉ], ktorý prekladal skutočnosti poznamenané zo strany štátneho orgánu, nie je a ani nebol súdnym tlmočníkom zapísaným v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov vedeným Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Väčšina tlmočenia sa vykonávala pomocou mobilnej aplikácie, keď tlmočník zadal text v slovenčine a potom preložený text ukázal sťažovateľovi v anglickom jazyku. Z tohto pohľadu neboli preto naplnené podmienky § 28 Trestného poriadku. Pokiaľ je v spisovom materiáli uvedená adresa „24 [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] C [REDAKOVANÉ]“, pochybil tlmočník, pretože adresa, ktorú sťažovateľ pri výsluchu uviedol, mala mať číslo 23 [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] C [REDAKOVANÉ]. Toto pochybenie tlmočníka nie je možné dávať na zodpovednosť jemu.

Podľa názoru krajského súdu podmienkou na vedenie konania proti ušlému podľa ustanovenia § 358 Trestného poriadku je preukázanie úmyslu obvineného vyhýbať sa trestnému konaniu, a to pobytom v cudzine v tomto prípade. Preukázanie úmyslu, že sa obvinený vyhýba trestnému konaniu pobytom v cudzine, je splnené napríklad vtedy, ak sa obvinený zdržiava mimo územia Slovenska a odmieta prevzatie zásielok od slovenských orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu. Za takúto okolnosť treba považovať aj prípad, keď páchatel' úmyselne uvedie orgánom činným v trestnom konaní alebo súdu nesprávnu adresu na doručovanie zásielok. To by platilo v prípade, ak by sťažovateľ skutočne uviedol adresu na doručovanie zásielok v cudzine „24 [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] C [REDAKOVANÉ], *Anglicko*“ ako adresu nesprávnu. Krajský súd však nemá pochybnosti o správnosti tejto adresy, ale ani o tom, že sťažovateľ zásielku od súdu na tejto adrese neprevzal, v dôsledku čoho zásielka bola súdu vrátená. Na č. l. 27, 29 a 41 trestného spisu v zápisniciach o zadržaní a o výsluchu sťažovateľa pred sudcom podpísaných samotným sťažovateľom je táto adresa uvedená bez toho, aby ju sťažovateľ opravil ako nesprávnu. Dokonca na č. l. 35 je táto adresa spolu s ďalšími údajmi týkajúcimi sa miesta narodenia sťažovateľa ním vlastnoručne napísaná. Tento záver je napokon umocnený aj faktom, že sťažovateľ po svojom zadržaní na Cypre podpísal splnomocnenie na svoju obhajobu Advokátskej kancelárii gkg (č. l. 817 - 518), kde znova uviedol túto adresu. Preto je

nepravdivé tvrdenie sťažovateľa, že pri uvádzaní jeho adresy pochybil tlmočník, o procesnom pribatí a kvalitách ktorého nemá krajský súd pochybnosti, čomu nasvedčuje napokon vyčerpávajúce a podrobné zachytenie vyjadrenia v tom čase zadržaného sťažovateľa k skutku. Pokiaľ sa však skutočne preukáže, že táto adresa je nesprávna (o čom v spise nie je relevantný dôkaz), a sťažovateľ ju napriek tomu neuviedol na správu mieru, potom z tohto jeho postoja možno jednoznačne a bez pochyb vyvodiť jeho úmysel takýmto spôsobom zavádzať orgány činné v trestnom konaní a súd a nemožnosťou doručenia zásielok vyhýbať sa trestnému konaniu. O vedomosti sťažovateľa o trestnom konaní prebiehajúcom proti nemu na Slovensku nemožno mať žiadne pochybnosti, a to vzhľadom na jeho výsluch, pobyt vo väzbe a účasť pri oboznamovaní sa s výsledkami vyšetrovania. Aj tvrdenie sťažovateľa, že na jednej strane sa zdržiaval v mieste bydliska a neskrýval sa, a na druhej strane ním doložené časté cesty lietadlom po krajinách Európskej únie či iných, ktoré podľa neho nasvedčujú, že sa neskrýval, je protirečivé a navzájom si odporujúce. Pokiaľ preto sťažovateľ neprevzal zásielku určenú mu súdom, či už adresa na doručovanie bola správna, alebo nesprávna (uvedená sťažovateľom ako zavádzajúca), okresný súd nemal inú možnosť než využiť ustanovenia Trestného poriadku upravujúce konanie proti ušlému. Slovenské súdy nemajú pre doručovanie zásielok do zahraničia inú možnosť ako poštu.

Z kópie obálky doporučenej listovej zásielky okresného súdu určenej sťažovateľovi vo veci sp. zn. 2 T 198/2011 vyplýva, že adresa sťažovateľa bola uvedená takto:

██████████ (██████████), ██████████, 24 ██████████,
C██████████, Anglicko.

Z kópie doručenky k tej istej zásielke vyplýva rovnako uvedená adresa sťažovateľa, pričom časť adresy „24 ██████████“ je ručne zakrúžkovaná a je k nej ručne pripísaná poznámka „*WRONG*“. Podľa všetkého ide o poznámku poštového doručovateľa.

Z kópií „*Council tax bill*“ za roky 2001/2001 a 2016/2017 vyplýva, že sú určené R. ██████████ a S. ██████████ na adrese „23 ██████████, C██████████, ██████████“. Podľa všetkého ide o vyúčtovanie dane z majetku.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa názoru sťažovateľa zásadným a jediným dôvodom, pre ktorý nebolo jeho žiadosti o nové prerokovanie veci vyhovené, bola skutočnosť, že neprebral obžalobu s predvolaním na hlavné pojednávanie na žiadnej z adries, ktoré v prípravnom konaní uviedol ako svoje adresy pre doručovanie písomností.

V uvedenej súvislosti sťažovateľ v opravnom konaní v rámci dôvodov sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu č. k. 2 T 198/2011-685 z 21. januára 2016 tvrdil, že adresa „24 [REDACTED], C [REDACTED]“ bola uvedená omylom, pretože správna adresa bola „23 [REDACTED], [REDACTED], C [REDACTED]“. Toto pochybenie spôsobil tlmočník, ktorý nesprávne pretlmočil sťažovateľom uvedenú adresu.

Krajský súd v napadnutom uznesení toto tvrdenie sťažovateľa vyvrátil, keď poukázal na viacero miest v spise, kde sťažovateľ opakovane uviedol prvú z uvedených adries, a to dokonca ju raz aj vlastnoručne sám napísal, pričom nikdy sa nestalo, že by chybu v adrese vytkol a žiadal jej opravu. Dospel preto k záveru, že sťažovateľ uviedol adresu tak, ako ju naozaj mal v úmysle uviesť, pričom o svojom tvrdení, že správna adresa je iná, žiaden dôkaz krajskému súdu nepredložil.

V rozpore s dosiaľ uvedeným sťažovateľ ústavnému súdu teraz tvrdí, že v dôsledku akéhosi mylného pochybenia, resp. nevedomosti o presnej adrese sestry uviedol jej adresu nesprávne, pretože správna adresa bola „23 [REDACTED], C [REDACTED]“. Zároveň na dôkaz tejto skutočnosti predložil ústavnému súdu vyúčtovanie dane z majetku za roky 2001/2002 a 2016/2017 znejúce na mená R. [REDACTED] a S. [REDACTED].

Možno konštatovať, že tvrdenia sťažovateľa v opravnom konaní pred všeobecnými súdmi sú odlišné od jeho terajších tvrdení, pričom na podporu svojich terajších tvrdení predkladá listinné dôkazy, ktoré v konaní pred všeobecnými súdmi nepoužil, resp. sa na ne neodvolával.

Okrem dosiaľ uvedeného sťažovateľ vytýka teraz aj pochybenie okresného súdu spočívajúce v tom, že tento na obálke listovej zásielky, ktorou sťažovateľovi do Veľkej Británie doručoval obžalobu s predvolaním na hlavné pojednávanie, neuviedol v rámci adresy sťažovateľa „*post code*“, teda poštové smerovacie číslo, hoci podľa jeho tvrdenia bez tohto údaju vo Veľkej Británii nemôže dôjsť k doručeniu zásielky adresátovi. Pritom túto námietku v konaní pred všeobecnými súdmi neuplatnil, hoci podľa jeho presvedčenia ide o zásadné pochybenie okresného súdu, ktoré malo byť samo osebe spôsobilé doručenie zásielky zmariť.

Na základe dosiaľ uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že hoci sťažovateľ formálne využil možnosť podať proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť, z materiálneho hľadiska vzaté neuplatnil v sťažnosti ako riadnom opravnom prostriedku niektoré argumenty, ktoré teraz uplatňuje v konaní pred ústavným súdom, a to vrátane dôkazov o nich, pričom ide o skutočnosti, ktoré podľa jeho vlastného presvedčenia treba považovať pre posúdenie veci za relevantné, ba rozhodujúce.

V konečnom dôsledku to znamená, že sťažovateľ z materiálneho hľadiska nevyužil sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, čo zakladá jej neprípustnosť. Treba k tomu dodať, že sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej dokazoval), že uvedené námietky neuplatnil v riadnom opravnom prostriedku z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a preto ani neprichádzal do úvahy prípadný možný postup ústavného súdu podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2016